

SIEGFRIED:

Legenden om det uprovoserte tyske overfall

Nå foreligger det endelig en bok om det seierherrenes Nürnbergdomstol ikke slapp frem for offentligheten.

Admiral Raeder forklarte seg inngående om de britiske angrepsplaner mot Norge og de motiltak han så seg tvungen til å foreslå. Intet eller lite av dette fikk offentligheten vite.

Det er forbausende hva folk en skulle tiltro større kunnskaper og bedre vett kan få seg til å skrive om forhold og hendelser i forbindelse med siste verdenskrig. Det later til at enten har hjernevasken vært så grundig at den har tatt knekken også på folk som bedre skulle vite, eller så løper affektene løpsk med vettet.

I en artikkel i AFTEN-POSTEN for 24. mars d.å., er det general O. Lindbäck-Larsen som løper løpsk i sin omtale av kappløpet mellom de vestallierte og Tyskland om å sikre sine interesser i det praktisk talt forsvarsløse «nøytrale» Norge. Generalen skriver om dette bl. a.:

Lektor Lunds annen frilynte historiefortolkning formulerer han slik: «... bør vi vel ikke glemme at det var Vestmaktene som fremprovoserte det tyske fremmedherredømme i Norge i 1940». Her finnes det faktisk en ørliten kjerne av — om ikke sannhet så ialfall grunnlag for misforståelser.

Men la oss først og fremst fastslå at den virkelige og avgjørende provokasjon overfor både Tyskland og Vestmaktene, var den norske fullstendig virkelighetsfjerne «sikkerhets»politikk. La oss dernest gi lektor Lund

den konsesjon at Vestmaktene faktisk hadde truffet forberedelser til en operasjon mot Norge for å fremprovosere et tysk angrep. Det var bare det at dette var ganske overflødig fordi Tyskland forlenget hadde besluttet seg til dette for egen regning og satt det i gang så tidlig at Vestmaktoperasjonen aldri ble aktuell. Men naturligvis, sett fra norsk synspunkt kan man for såvidt si at de var like gode. Men det var likevel en viss forskjell.

Vestmaktene ville besette et mindre antall punkter på Norges

Selveste admiral Canaris oppsøkte Raeder og redegjorde for de britiske angrepsplaner som Abwehr var oversvømmet av meldinger om.

kyst. Tyskerne ville ha hele vestkysten og hele landets kommunikasjonssystem — og dermed herredømme over hele landet. Og enda mer interessant: Tyskerne håpet at nordmennene ikke ville komme seg til å gjøre motstand. Men gjorde de det, skulle den slås ned med alle midler. Vestmaktene håpet det samme. Men støtte de på alvorlig motstand, skulle hele operasjonen avbrytes.

Det egentlige formål med lektor Lunds historiefortolkning fremgår av et spørsmål han fremkastet i sammenheng med den formodede vestmakt-provokasjon: «Men da er det kanskje like godt å la hele feiringen være.»

Hva har nå disse to ting med hverandre å gjøre?

Vestmaktene ble våre våpenbrødre i fem år, og det var deres seier som skaffet oss friheten, og enkel og selvfølgelig takknemlighet forbyr oss å glemme det. Men det er vil ikke feiringen av dem som er hovedsaken.

Første del av generalens anførsler har vi ikke nevneverdig å bemerke til. Det er naturligvis både riktig og sant at det var Norges manglende forsvarsevne og forsvarsvilje som førte til at det oppsto et militært tomrom her, et tomrom som tiltrakk begge de krigførende parter. Men når generalen så anfører at Tyskland var først med hensyn til planlegging av en aksjon mot Norge, så medfører jo dette ikke riktighet og det gjør heller ikke hva han ellers anfører om vestmaktens edelhet med hensyn til å avbryte operasjonen hvis nordmennene gjorde motstand. For å tale med generalen, så var dette for det første «ganske overflødig» fordi vestmaktene utvilsomt hadde fått forsikringer fra høyeste hold i det «nøytrale» Norge om ingen motstand.

Vi vet ikke hvor den skrivende general har fått sine opplysninger fra, men de stemmer ialfall ikke med det historikerne hittil har bragt for dagen tiltross for

(Forts. side 7)

ARMINIUS:

Frankrike bak de partipolitiske kulisser

30 prosent av pariserstudentene er nyfascister — nypoujadister plyndrer skattekontorene — OAS-bander røver banker og 3 mill. fargede fremmedarbeidere skaper raseproblemer.

Kamp mellom politi og demonstrerende småkjøpmenn ved Bourgoine.

Når det gjelder å orientere sine lesere om det som foregår ute i verden, får en vel si at den norske presse svikter totalt. En hører ikke om annet enn terror i Hellas og andre misliebige land, om de stakkars afrikanere som har det så vondt (etter at kolonistytret opphørte forøvrig) og om Israels storartethet og fredsiver (blandet med beretninger om dets militære eksesser). En må nok utenfor Norges grenser for å høre om ting og hendelser som den norske presse helst lukker øynene for.

Imellom kan man finne beretninger av interesse i den gode danske avis BERLINGSKE, blant annet hadde bladet i slutten av mars en større artikkel om politiske forhold i Frankrike

som supplerer de opplysninger vi selv fremla i en kjeller for noen tid siden. Det etterfølgende er bygget på opplysninger i denne artikkel, hvis forfatter var Eigil Steinmetz.

For etpar måneder siden var det store urolighete ved Nanterreuniversitetet, som ligger som en øy i et av Paris' verste slumkvarterer, omgitt på alle sider av bidonvilles, brakkebyer som huser de fargede fremmedarbeidere. De venstreradikale studenter ville gjerne identifisere seg med dette svarte proletariat og i forbindelse med vanlige studentopptøyer åpnet de universitetets porter for denne svarte underverden. Høyreekstremistiske studentergrupper satte

(Forts. side 6)

Slik ser det ut i en bidonville — —

Grenseløs norsk politisk freidighet?

I de siste dagene har NRK brakt opplysning om at en norsk delegasjon var reist til Hellas for å være tilstede under en rettssak mot noen politiske fanger som en tid har vært i fengsel. Meningen var vel at delegasjonen, hvis ene medlem var stortingsmann og formann i justisnemda, Jens Haugland, skulle påse og kontrollere om denne politiske rettssak holdt mål med «heilmorske» rettsbehandlinger. De greske statsstyringsmenn var ikke så «tapt bak en vogn» at de ikke visste litt om de bolde rettskontrollører. De jaget dem bokstavelig dit de var kommet fra. Sannsynligvis kjente de alt for godt til hvor uhyre mange «svin på skogen» norske politiske rettsutøvere hadde på samvittigheten vedrørende det norske grunnlovsstridige «rettsoppgjøret» som under A-partiets og tilhengersnes heiarop satte igang etter verdenskrigens slutt i 1945.

I dag er det andre som i sitt indre roper heia-heia etter hvert som forfatteren — og den kjente journalist, englenderen Ralph Hewins, nådeløst fremlegger ubehagelige sannheter som på en overbevisende måte rammer — og avslører de selvskrytende rettsoppgjørutøvere etter 1945.

Som et slags plaster på såret for de hjemjagede (uønskede) Hellasvelgjørere, foreslår jeg at formannen i ovennevnte delegasjon tilstiller Hellas' rettsutøvere et par lærebøker i norsk rettspraksis som kanskje kan komme de politiske fanger til gode under rettsforhandlingen. De to bøker jeg sikter til heter: «**Dømmer ikke**» (1948) og «**For at I ikke skal dømmes**» (1949).

Disse 2 bøkene, skrevet av milorg.sjefen i Oslo, major **O. H. Langeland**, forteller hvordan et politisk rettsoppgjør ikke skal være. Trass i at major Langeland absolutt tilhørte «den rette siden», satte påtalemyndigheten ham under tiltale for en nærmest utelendig masse beskyldninger vedrørende «rettsoppgjøret». Påtale-myndighetens utøvere kunne ikke annet enn å frikjenne hr. Langeland i alle tiltalepunkter. Men boken ble forbudt å selge.

Hvis Hellasvelgjørerne ønsker å hjelpe sine politiske åndsfrønder, d.v.s. de som nu tiltales, bør de straks på hurtigste vis hjelpe dem med ovennevnte 2 bøker. Tenk hvilken jubel for tiltalte det måtte være å fremlegge slike verdifulle norske rettsbelæringer på dommerens bord.

Det bør kanskje ikke glem-

mes at også en annen verdifull liten norsk bok, nemlig: «**Den Lille Røde**» for skoleungdommen (Pax Forlag) som utkom for noen måneder siden, og som i særlig grad stadfester Norges «demokratiske» overlegenhet på det kulturelle — og moralske område, bør hellasdommerne få.

Med ovennevnte bøker lagt på hellasdommerens bord, særlig fordi bøkene er så å si «heilmorske», ville kanskje tiltalte blitt ansett «på mildeste måte». Hertil kommer at muligens ville Hellas-juntaen latt sådan verdifull litteratur trykke i sin egen presse og kanskje i verdenspressen. Tenk hvilken verdifull omtale Norge kom til å høste.

Mars 1970.

B.S., Nordland

Hellas hevner seg

Det har vakt «forbauselse» i tyske forretningskretser, heter det i en melding, at Ulbrichtriket har fått en bestilling på bvegning av tre elektrisitetsverker fra Hellas, og man ser på dette som en hevn fra gresk side for Tysklands støtte til det skandinaviske vrøvl. Hva så de skandinaviske stater kan vente seg, sier seg vel da selv. Men her er jo politikk viktigere enn sunn fornuft.

I neste nummer minnes vi også

I anledning av 25 årsdagen for 8. mai 1945 kommer FOLK OG LAND med et dobbelnummer. For også vi har litt av hvert å minnes denne dag, selvom de ligger i en annen og bedrøveligere gate enn det det norske Establishment jubilerer for med stort skral om delvis legendariske heltebedrifter, men historieforskning og hets av gammelt kjent merke.

Vi minnes at den dag som gjorde slutt på annen verdenskrig og som til glede for alle skulle gjengi også Norge selvstendigheten ble misbrukt til å stemple en stor del av det norske folk som notoriske landsforrædere og til å sette igang en heksejakt som sanner sidestykke i norsk historie.

De folk som har ansvaret for det behøver visselig ingen bauta. De har reist sin egen skammens støtte og tilsolet fedrelandets navn og ære.

Vi kan tenke oss at noen av våre lesere gjerne vil sikre seg flere eksemplarer av dette dobbelnummer, datert 8. mai og vil derfor la våre faste abonnenter få 5 ekstra eksemplarer fritt tilsendt for kr. 10,— som må innsendes på forhånd.

Høyesterettsdommen

Vi synes det er grunn til å understreke i dag — slik at ingen skal beskyldes oss for etterpåklokskap — hva vi skrev dengang Hans S. Jacobsen påanket byrettsdommen i Løbergsaken:

«Hvis Jacobsen og hans prosessfullmektig mener å kunne oppnå et tilfredsstillende resultat ved en høyere rett, så tyder dette på en riktignok rørende, men dog naiv tro på domstolenes uavhengighet i saker av denne art, hvor det til og med påberopes «statshensyn».

Høyesteretts i aller bokstaveligste forstand «historiske dom» kom derfor naturligvis ikke overraskende. Det overraskende var, synes vi, at det fra Jacobsens side ikke ble reist innsigelse mot dommerens habilitet, eftersom fire av de fem hadde hatt direkte befattning med det «retts»oppgjør som var bakgrunnen for hele saken. Den eneste habile var Lily Bølviken, som altså var selvstendig og modig nok til å dissenter.

Kan injurianten Løberg og hans feller og bakmenn ha noen glede av en slik dom, så er det dem vel undt. På bakgrunn av det som har vært dokumentert til støtte for det historiesyn Ralph Hewins har gjort seg til talsmann for i sin bok om Quisling, vil vel imidlertid svært mange ha følelsen av at det lukter vondt i rettsstaten Norge. Ikke minst vil tvilen på det rettmessige i å stemple som historieforskning en fremstilling av kapitulasjonen i Trondheim som bl. a. både den tyske øverstkommanderende, den tyske statsstipendiat i historie Sverre Hartmann, har akseptert være urovekkende sterk blant den uheldede almenhet.

Hvorfor til Hellas?

Det er en innsender i FARMAND som spør om dette slik:

«Efter statsstipendiat Sverre Hartmanns oppsiktsvekkende artikkel i «F.» nr. 10, hvor så vel uriktige rettslige forklaringer som forvanskede oversettelser av kapitulasjonsavtalen av 10. juni 1940 dokumenteres, må det være tillatt å spørre: Hvorfor drar Jens Haugland m. fl. den lange veien til Hellas for å forvise seg om rettfærdig rettergang?»

Den forvanskning av kapitulasjonsavtalen som herr Hartmann nevner flere eksemplarer på er vel nettopp foretatt for å hindre et rettfærdig etterkrigsoppgjør.

Ad H. Frøystads omtale av Benjamin Vogts bok

Dear Mr. Frøystad!

Tilgi meg at jeg peker på to unøyaktigheter i Deres interessante artikkel om Benjamin Vogt i «Folk og Land» (21. 3. 70).

1. De sier: «Brigaden i Skotland — det eneste forband som eksil-styret forføyet over — —»

I virkeligheten kontrollerte ikke Nygaardsvoldregjeringen i eksil i London engang denne flokken!

Som Aftenposten sa (1.7. 69): «Under krigen hadde general R. N. Stewart den norske brigade i Skotland under sin kommando.»

Se mitt brev i «F & L» 29. 11. 1969.

2. De sier også: «Heller ikke dette diktat (av 16. 5 1944) er blitt trukket frem i dagspressen eller i noe bokverk om krigen.»

Faktisk er denne avtale, som regulerer den sivile jurisdiksjon under befrielsen av Norge, nevnt på sidene 113—14 i «Norway and the Second World War» av O. Riste og den trådte i kraft etter den russisk-finske våpenstillstand av september 1944, dvs. i november da Sovjetsamveldet aksepterte Nygaardsvoldregjeringens anmodning om å anvende en «norsk» styrke under kommando av den røde hær under forfølgelsen av tyskerne i Finmark.

Den fortolkning som gis av dette «diktat» av Riste og av meg er meget forskjellig. Se min annen artikkel om «Norges allierte» i «F&L» for 11. 4. 1970.

N. M. Udgaard skriver også interessant om dette spørsmål i Aftenposten 4. okt. 1969.

Bare helt uavhengige, suverene stater kan slutte avtale om virkelige allianser og det er klart at the Royal Norwegian Government i eksil ikke faller inn under denne kategori. Den var underordnet den britiske regjering, i sivile og militære affærer, og kunne ikke bli «alliert» bare av den grunn — for ikke å nevne «die ge-

Hvis Jens Haugland ikke nu foretar seg noe for å bringe forvanskerne frem i lyset, vil antagelig flere enn under tegnede måtte dra den slutning at hans rettfærdighetskrav utelukkende er politisk motivert.

For å unngå misforståelse: Jeg har aldri vært medlem av eller sympatisert med NS. Såvidt jeg vet har heller ikke noen i min slekt vært medlemmer av dette parti.»

P. t. Bodø.

Halldis Kristensen

Ikke så greit

Det har blitt svare oppstyr i den norske andedammen — spesielt kanskje i VG-avdelingen av samme — over svenskenes TV-dekning av 9. april. De klarte å hale frem en «tyskertøs» som berettet om hva hun ble utsatt for da freden brøt løs, tilstilt en passende porsjon demokratisk anger, men så kom det for jøssingene fatale at svenskene etter gammel hetsoppskrift serverte et redselsbilde av endel hengte personer, etter eget sigende for å illustrere hvorledes tyskerne for frem, men etter jøssingpåstanden mistolket derhen at slik gjorde man i Norge med «tyskertøser». Selve bildet oppgis det var fra Polen, og det tror vi så gjerne, for der er man spesialister i å fabrikere passende bilder om tyskernes voldsferd. Det har vært brukt i alleslags sammenhenger tidligere.

Vel, dette er jo ilde og et sørgelig skår i 9. april-gleden i Norge. Ja, så ilde er det at VG skjærer tenner av raseri over svenskenes «nøytralistiske foretrefelighet».

Vi foreslår derfor at svenskene ved neste anledning, som da vel blir 8. mai, serverer noen klipp fra jøssingterroren da. F eks. litt fra «Sydspissen», som man kan lese om i Martha Steinsviks bok. Det foreligger jo til og med billedstoff fra torturen der, så selv svensk TV kan bli behørig forsynt.

Arrestordre mot Stoph for mord?

I forbindelse med de pågående forhandlinger mellom Willy Brandt og den østtyske kollega Stoph har utgiveren av NATIONALZEITUNG, dr. Frey, gått til det oppsiktsvekkende skritt å gå til anmeldelse av Stoph for mord og krevet ham arrestert hvis han innfinner seg i Bundestyskland til et nytt møte med Brandt. Bakgrunnen er naturligvis nedskytingen ved «Muren» av en lang rekke tyskere som har villet komme seg over til Vesten. Stoph var som kjent Feldweibel i Wehrmacht under krigen og bladet gjengir et bilde av ham med følgende underskrift: «Feldweibel a.D. (ausser Dienst) Stoph i uniformen til en «general» i «Volksarmee».

samten» kapitulasjon 10. 6. 1940.

På samme måte var det «norske» detasjement i Finmark under «befrielsen» underordnet Sovjet-regjeringen, i sivile og militære affærer. Se også Bernt Balchens «Fly North with Me».

Ralph Hewins

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:
ODD MELDOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Dagen og de skyldige

Vi har nettopp passert den nasjonale skammens dag 9. april, og slik som presse, radio og fjernsyn har geberdet seg skulle en tro at tredveårsjubileet var en gledens og en festens dag.

Nå spiller det naturligvis i og for seg ingen rolle hva flokken av forvirrede hoder setter igang av ny hets, ny selvforherligelse og ny historieforfalskning. Det farlige er at man på en dag hvor nasjonen burde samle seg om å tenke over grunnen til at ulykken rammet oss for tredve år siden, slik at det ikke skal gjenta seg, isteden hensetter seg selv og ubefestet ungdom i en slags nasjonal hasjirsus med visjoner uten sammenheng med virkeligheten.

En har på denne dag heller ikke unnsatt seg for å skyve de døde fra de nasjonale smertens år foran seg for bedre å kunne drive sin hets mot landsmenn i ly av døden og graven. Det er så meget mere skammelig som Nasjonal Samlings medlemmer og tilhengere den hele okkupasjons-tid gjorde hva de kunne for at den nasjonale ulykke, som ene og alene skyldtes våre partipolitikere, ikke skulle kreve unødige ofre av liv og lidelse hos folk som var fylt av i og for seg prisverdig offervilje og patriotisme.

Men riktig var det naturligvis ellers at flaggene ble heist på halv stang denne minnedagen for 9. april 1940, den skammens dag for norske partipolitikere. Om ikke annet så burde man gråte over at de ansvarlige for det som hendte dengang ikke bare gikk skuddfri, men atpåtill hadde den frekkhet etterpå å kreve beundring og belønning. Hva de også fikk. For hva hadde når alt kommer til alt Quislings samtaler med tyske nasjonalsosialister på et tidspunkt da Tyskland ingen fiende var å bety sammenlignet med partipolitikernes forbrytelser og forræderi?

Ikke alene drev de trass i alle advarsler og all sunn fornuft en kortsynt forsvarsfiendtlig politikk for å spare noen lusne millioner til misbruk på andre områder som stemmeagn, men da resultatet av denne politikk måtte være åpenbar for enhver, nemlig at det militære tomrom i Norge virket som en magnet på begge de krigførende parter, da faren var så åpenbar at britene minela norsk territorialfarvann og innskipet landgangstropper og da tyske skip stevnet mot vår kyster, da nektet de å mobilisere trass i sterke og gjentatte krav fra de militære ledere. Ja, selv da norske befestninger var kommet i kamp med tyske flåteenheter nektet man å lage en alminnelig mobilisering!

Slik hendte det da at etpar titusen tyske soldater besatte alle nøkkelpunkter og i virkeligheten gjorde enhver organisert kamp umulig og meningsløs. Derom sa da også de militære ledere klart og tydelig fra. Men så håpet de da alle sammen på den britiske hjelp som Hambro så beredvillig forkynte for Stortinget var lovet.

Alle normale mennesker forstår idag at hvis tyskerne hadde kommet bare etpar dager senere, så ville britiske og franske soldater ha innvadert oss og vi tviler ikke på at partipolitikernes kampløst da hadde vært enda mindre og sluttvedtaket om «mobilisering» blitt enda tåpeligere og meningsløse enn da tyskerne kom.

Det er ingen grunn til å feste for dette, om det enn kan være grunn til å minnes i sorg de ofre partipolitikernes forbrytelser krevet. Og direkte uanstendig blir det når dagen utnyttet til ny historieforfalskning og patriotisk tøv. La gå med at Morgenbladet i den smukke hensikt å støtte USA og dets NATO fyller 9. aprilnumret med helte-

minner og veklager i smukk blanding ut fra den høyst tvilsomme teori at da vi i 1940 var «nøytrale» og sto på egne ben rammet ulykken oss. Derfor må vi nå være på «den rette siden» (USA) allerede fra starten av.

Adskillig mere tåpelig er jøssingenes spesialorgan VG, som leverer samtidshistorisk pølsevev av toppklasse. Selv Skodvin kunne ikke ha gjort det bedre eller verre. Vi sikter ikke her til dette at man snakker om «Hitlers overfall» på det nøytrale Norge, det er jo gammelt vrøvl av kjent merke, men for eksempel til dette at bladet beretter at «vi», og dermed menes vel de ansvarlige politikere også, drømte om at «det ikke var noen fare for å få krigen kastet over seg». Vi tviler ingenlunde på at det blant partipolitikerne selv 8. april fantes denslags halvtomser, men de ansvarlige og drivende krefter blant dem visste visselig meget godt hva som var i gjære. Vi mener også at det er all grunn til å tro at de direkte medvirket til den britiske provokasjon som utløste den tyske aksjon. Iallfall er det sikkert at mange av de senere så stortalende patrioter overfor vestmaktene opptrådte nøyaktig på samme måte som Quisling overfor tyskerne. Ja, at de nok gikk adskillig lenger enn Quisling gjorde da han luftet sine bekymringer for Norges skjebne.

Vi noterer oss også at bladet i sin patriotiske stivkrampe i anledning dagen lager et «kongelig nei» selveste 9. april. Det var visse- lig tvilsomt nok det nei han ble tillagt under forhandlingene med tyskerne noen dager senere, men det nei han og andre presterte før den tid var nok helst nei til å mobilisere og dermed gjøre det mulig og forsvarlig å ta opp kampen. Og i det lå det visse- lig ingen spire «til den friheten vi fikk i GAVE den 8. mai», som bladet så smukt og riktig sier.

Vår kjære

SAMUEL GIÆVER

f. 5.2. 1887 på Alteidet i Troms døde på Høyanger Sykehus 4. april 1970.

Høyanger 10. april 1970.

Anthonie Giæver
Barn, svigerbarn, barnebarn
Øvrige familieHan ble begravet fra Høy-
anger kirke 8. april.

Professor Skodvin og de dystre fremtidsutsikter

Jeg hadde lest professor Magne Skodvin og hans historisk sett underlige standpunkter. Da det en kveld i mars var tillyst foredrag av ham i Oslo Folkeakademiet med tittel: «Før kapitulasjonen 1945 — på tysk side,» fikk jeg lyst til å høre hans utredninger.

Han kom selvsagt med endel tvilsomme hypoteser, men jeg lar dem ligge. Etter foredraget skulle jeg imidlertid hatt lyst til å spørre professor Skodvin om jeg fikk lov til å komme med en kommentar til hans utredning, men unnlot klokelig å gjøre det.

Min kommentar ville blitt omtrent slik:

«De har forsøkt å snakke om krigføringen fram til kapitulasjonen — sett fra tysk side. Jeg er i høyeste grad forundret over at De overhodet ikke har nevnt den viktigste årsaken til at krigen ble så langvarig. Engelske historikere har ikke stukket under stol at den mest skjebnesvangre avgjørelse som ble tatt under hele krigen var president Roosevelts og statsminister Winston Churchills beslutning i Casablanca om betingelsesløs kapitulasjon. Alle nøkterne historikere er enig i at denne beslutning forlenget krigen i minst et år. Dette fikk også den berømte svenske forsker dr. Svein Hedin til å skrive: «Vestmaktene er så forblindet i sitt hat til Tyskland at de ikke forstår at de kjemper på sin egen undergang.»

Istedenfor å bruke sunn fornuft til å komme til en fornuftig ordning for Europa, fortsatte de med terrorbombing av sivile byer, slike som musikkbyen Dresden helt på slutten av krigen. Den var forøvrig overfylt av flyktninger fra øst, særlig kvinner og barn og gamle.

Følgen var Jernteppet, som senere har delt Europa i to. Ingen vet idag hva dette medfører i fremtiden.

Personlig deler jeg fullt ut det ønsket Skodvin sluttet sitt foredrag med om at vi får håpe at det aldri mer vil bli krig. Men dessverre tror jeg dette er vel blåøyet når en følger med i hva som skjer i verden pr. idag: Midt-Østen, Vietnam, Sovjet—China, Jernteppet i Europa osv. Nylig leste jeg i «Vårt Blad» et stykke med overskriften «Mørke spådomar», av Martha Skillestad, som i sin ungdom tjente hos den indiske vismannen professor Swami Ananda Acharya, som

kom hit til landet under første verdenskrig og som slo seg ned under Tronfjell i Alvdal, etter at han kom til Europa etpar år før første verdenskrigen for å forsøke å få talt statsmennene til fornuft, slik at verden kunne bli spart for katastrofen. Men det nyttete ikke som vi vet. Hun forteller om noen av hans spådommer.

Under første verdenskrig skrev han en bok hvori han forutsa den krig som vil komme 25 år senere, som ville bli enda frykteligere. Og et halvt århundre etterat denne annen krig har opphørt vil ennå en frykteligere krig bryte ut i hvilken ånder vil bli benyttet til å nedslakte hele armeer fra en ufattelig avstand. Ingen vil bli spart, ingen vil unnkomme. Det siviliserte menneske vil forårsake hele menneskehetens fullstendige utslettel- se!»

Artikkelen slutter slik: «Etter det han har sagt skal vi ha et halvt århundre å gjøre på til neste krig, som altså skal gjøre ende på alt liv med sine «Ild, eter og radiumvåpen», som han sier. Det er en tid til, men trist er det om det er dit kunnskapsmennesket skal føre oss.»

Ja, dette var bare min lille kommentar, herr professor Magne Skodvin.

Alf Magne Gleng

ÅRSMØTET
I FORBUNDET

bringer vi i erindring.
Det holdes fredag 24. ds.
kl. 17 i Restaurant Grot-
ten, Oslo.

Månadsbladet
FRIHUG-

Upolitisk og romsynt or-
gan for sunn og nasjonal kul-
tur, med artiklar om helse-
og samfundsspørsmål, span-
nende fylgjetongar, dikt m.m.
Fritt ordskifte om dei mest
ulike emne: — Årspris kr.
30,-. Postgiro for bladpengar
80 821. Prøvenr. mot kr. 2,50
i frim.

Utgjevar: Erling Seim,
Kinn

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle ven-
ner i et åpent miljø? — *Kristne
Venner* møtes den første fredag
hver måned i Colletsgate 43. Etter
en tale er det bevertning og an-
ledning til selskapeleg samvær.

Møtetid kl. 19.30.

ER UTVIKLING ALLTID
FREMANG?

Utviklingen går fremover, heter det så smukt. Det er en frase man må ta med forbehold.

Kunstig befruktning av dyr har i flere år vist seg å være vellykket. Veterinærer har foredlet og forbedret en rekke dyrearters beste egenskaper. Her har utvilsomt foregått et fremskritt. Dyrenes oppgave er å tjene menneskeheten, ingen tvil om det. Men uten videre å fortsette eksperimenteringen på mennesker er et tvilsomt skritt å ta.

USA har i mange år drevet med kunstig befruktning av kvinner, opprettet spermbanker og ellers lagt alt vel tilrette for å frembringe barn på kunstig måte.

Utviklingen går videre.

Svenskene vil også være med på «fremgangen». Det opplyses fra det hold at femti barnløse kvinner er blitt injektert. Her synes vi det er berettiget å rope et varsko. Så lenge de interesserte kvinner ikke selv kan kontrollere de egenskaper etc. spermgiveren har, er det helt overlatt til tilfeldighetene m.h.t. avkommets arveanlegg.

Her ligger mulighetene vel til rette for dem som vil drive sitt intrigespill. Uansvarlige personer og interessegrupper kan sjonglere med spermbankene slik at de merkeligste utgaver av homo sapiens ser dagens lys.

FOR UNGDOMMEN

Red.: **Haltvard M. Paasche**

*Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring buset.*

Slik utviklingen nå arter seg bl. a. i Sverige, hvor det er pop å ha barn av blandingsrase, er det berettiget å advare mot ytterligere blanding ved tilfeldig fordeling av sperm gjennom en foredlingsentral.

ER EUROPAS STATER MODNE
FOR INTEGRASJON?

Tanken om et forenet Europa er ikke ny. Hver gang stormaktene har splittet vår verdensdel i forskjellige interessesfærer og den har blitt offer for tautrekking, har tanken dukket opp på ny. Men vi tillater oss å stille spørsmålet: Er vi tjent med et samlet og forenet Europa slik forholdene ligger til rette idag med mange millioner farved i vår midte?

Vi sakser et utdrag fra en artikkel av Jürgen Rieger i «Deutsche Junge Akademier» nr. 3 1968:

«... Hand i hand med den europeiske forening går raseblandingen — og dermed tapet av enhver rases egenart. «For likegyldig om en rase blir utryddet eller blan-

der seg fullstendig med en annen, forsvinner den dermed for godt». (Prof. C. D. Darlington: «Die Gesetze des Lebens», s. 265).

Roms undergang skulle være et advarende eksempel. De amerikanske professorers forskning skulle kunne vekke oss. De har fastslått at følgene av raseblandingen var barnedødelighet, kroppslige misdannelser, sykdommer, synkende begavelse, tap av karaktermessig likevekt og politisk og kulturell nedgang. Europa kan bare overleve hvis det ordner seg etter adskilte raser.

Og her er Tysklands oppgave. Vi som alltid bare har protestert, vi som bare har funnet våre mål ved avviselse av andre mål, setter oss et eget mål. Vårt mål er foreningen av de germanske land innen samme språkgruppe. Island, Norge, Sverige, Danmark, Østerrike, Lichtenstein, Luxemburg, det tyske Schweiz, Nederlandene, Flandern og England må sammen med Tyskland danne et nytt rike, forme en ny livsstil, skape en ny kultur av aftenlandenes ruiner.

Vår oppgave er å kaste vår vekt i skålen for dette rike og sikre Europa mot syd og vest, mot det Italia og Frankrike som siden det romerske imperiums tid er blitt oppblandet, som ville øke sitt synkende folketall ved immigrasjon av farvede.

Möller van den Brucks ord er vårt testamente: «Dyret i mennesket viser seg. Afrika formørker Europa. Vi har å være vektere ved verdens terskel».

Sovjetunionen viser vei:

MANGE BARN ISTEDEFOR
P-PILLER

(Thule-Press)
Sovjet reagerer på synet av menneskehetens og familiens ødeleggelser ved å gå foran med et godt eksempel i bevarelsen av den videre sunne bestand av homo sapiens.

For å øke fødselsraten, innvilger de sovjetiske myndigheter ekspress-skilsmisse for barnløse ektepar, hvis en av partene vil gifte seg igjen og skape en barnerik familie.

Fødselsraten i Sovjet er for tiden på 9,8 pr. 1000 innbyggere. I USA er det 17,9 fødsler på 1000 personer. De ansvarlige myndigheter i Sovjetunionen gjør alt for å øke fødselstallet. P-pillen er selvfølgelig forbudt i USSR såvel som i staten Israel. I Vest-Tyskland faller ikke P-pillen lenger inn under medikamentlovgivningen, selv om den etter gynekologiske erfaringer bare må benyttes under stadig legekonsultasjon, da kvinnens liv ellers utsettes for fare.

I storbyer finnes det automater hvor selv mindreårige på 12—14 år kan skaffe seg pillen. Denne uansvarlige praksis kan ikke overgås.

RASE-ELSKERE KONTRA
RASE-HATERE

Gamle Aker Budstikke har stilt følgende spørsmål til tilfeldig valgte personer: Men ville De så like at Deres datter giftet seg med en neger?

De intervjuede ville ikke svare direkte på spørsmålet, men lot det tydelig skinne gjennom at de ikke var innstilt på blandingsekteskap for sine håpefulle.

Disse personer representerer uten tvil den gjennomsnittlige nordmanns syn på raseblanding. Det er våre massemedia som forsøker å innbille folk hvor lett livet ville bli hvis rasene gikk opp i hverandre.

(Forts. side 8)

ARIUS:

Hjernevasken ved et
vendepunkt?

Uten at innbyggerne kan sies å være spesielt aggressive har det tyske Mellom-Europa alltid vært skueplass for de voldsomste religiøse, politiske og ideologiske sammenstøt. Dette vet også russerne og amerikanerne og forsøker å tåkelegge sine maktpolitiske motsetninger med prat om vakre ideer. I dag benytter hver supermakt sin del av Tyskland som en sperrebom for å hindre at satelittene trer ut av henholdsvis kommunistisk gråhet og amerikansk-liberalistisk tomhet. Men hvor lenge varer det før noen smetter under denne sperrebommen?

På de kataloniske sletter ved Chalon ble engang Attilas makt nedkjempet i et mektig slag. På begge sider kjempet germanere (det ser ut til å være skjebnen til et

land i midten). Ut fra sagaen kan vi også slå fast at det var en kamp mellom verdensanskuelser: I dagevis kjempet åndene til de beseirede videre i luften. Det var det Nordiske Prinsipp som hadde knust ideologien fra den asiatiske steppe, nomadepriippet. Knappt tre århundre senere slo Karl Martel araberne ved Tours og Poitiers. Den samme kraft hadde atter beseiret nomadeånden.

Høykulturer oppstår ikke på grunnlag av overlegenhet i teknikk og våpenutrustning, men tvertimot på grunnlag av Verdier, så som flid, sannhetsvilje, troskap, kjærlighet til hjem og hjemlig miljø. M.a.o. på grunnlag av Altruisme kontra Egoisme. Hvor bonden er sentrum i et samfunn blomstrer kulturen lettere enn i nomade-

og handelsfolk. Det er vel ingen tilfeldighet at den greske gud Hermes er kjøpmennenes Gud samtidig som han er beskytter av tyver og røvere.

Høykulturer oppstod på fattigslig, mager grunn, i Grekenland og Norge. Der hvor man ifølge Schiller «sich die Freiheit und das Leben täglich neu erkämpfen musste». Nordmannerne skapte riker i Atlanteren og orden i det asiatiske-russiske folkemylder. Grekerne med sin kjærlighet til vitenskap og sannhet er kilden til vår teknologi og evige dynamikk. Også i dag vil moralsk holdning og verdensanskuelse avgjøre kampen mellom de to supermakter, ikke militære midler. Begge håper på den annens indre forfall. Da Tyskland lå utslått i 1945, var redselen for den Nasjonalistiske idé enorm hos seierherrene. De primitive russere kastet de brune i leire hvor de fleste ble myrdet. Bare i den midt-tyske fangeleir Neubrandenburg skal nærmere 100 000 ha

blitt utryddet. Disse opplysninger skader idag fredsforskningen og blir holdt nede. Amerikanerne var som vi vet adskillig mer raffinerte. De importerte Freudpsykologer og sosiologer, de lisenserte pressen, sjaltet ut farlige statstjenestemenn og akademikere osv. Kontroll, dirigering, manipulasjon etc.

Amerikanerne har ikke nøydt seg med overflaten. De har sett nasjonalsosialismen som en naturlig utvikling fra Bismarck og preussertradisjonen. Alt dette har gjort tyskerne aggressive og farlige for omverdenen, følgelig måtte en vesentlig del av tysk historie kriminaliseres! Alt som het autoritet, selvdisiplin og tradisjon måtte ifølge freudianerne utryddes. Resultatet er pøbelvelde ved universitetene, og forfall i all fysisk og psykisk motstandsevne. Liberalerne har maktet å bryte ned den nasjonale identifikasjon i en stor del av det tyske folk og det har havnet i nihilisme. Lystprinsippet som angivelig eneste drivfjær for vår

gjøren og laden ville hjernevaskerne ha i stedet for Kants kategoriske imperativ: **Handle bare slik at din handling kan gjelde som en almengyldig norm.** Men nå har det dessverre vist seg at denne omskolering av tyskerne ikke har ført til fred og fordragelighet i Europa. Russerne er fremdeles tatarer og kun fysisk makt kan holde vår verdensdel nede.

Hjernevaskerne må derfor etterhvert innrømme at Freuds teorier bare har bidratt til Vestens moralske forfall. De klipper som fremdeles rager opp er de store europeere i filosofi, vitenskap og kunst. En Goethe har sagt mer om livets mening og sammenheng enn hundre bunter psykologer. Bismarck visste mer om statsmannskunst enn en skipslast politologer. Kildene står der uttørret og det er en oppgave for den europeiske Elite igjen å la dem risle over hjemlig grunn. Vi trenger ikke lenger brakkvannet fra kjempebaljene i øst og vest. Arius

OLAF HOLM:

Fra skanse til skanse

«Menneskene de spreller»
Knut Hamsun

I

Her i bladet ble det nylig stillet spørsmålet: Hvem har æren for at Norge slapp bedre fra okkupasjonen enn noe annet tyskokkupert land, som fastslått av H. M. Kong Haakon.

Innen vedkommende nummer av bladet kom ut forelå der svar fra «hjemmefronten». Dette svar var derfor ikke foranlediget av spørsmålet herfra. Det kom som en følge av PAX Forlags infame (får en vel si) opptrykk av Helge Krogs «6. kolonne», som et passende bidrag til det forestående 25. års jubileums festligheter. Svaret er etter den gamle oppskriften: Selvfølgelig og innbildt martyrdom.

Det viser seg av dette svar, at næringslivet, formentlig fortrinnsvis gjennom Deutsche Handelskammer in Norwegens norske medlemmer, i sin handel med okkupasjonen var ledet av de edleste motiver — å skaffe folket brød. Ganske fremsynt, thi såvidt erindres var ikke matknappheten følbar enn, da Handelskammeret ble stiftet. Det edle motiv gjelder formentlig også slike tiltak som offentlig igangsatt utbedring av flyplasser og private leveranser av flylemmer, før man var kommet så langt som til den forunderlige fred.

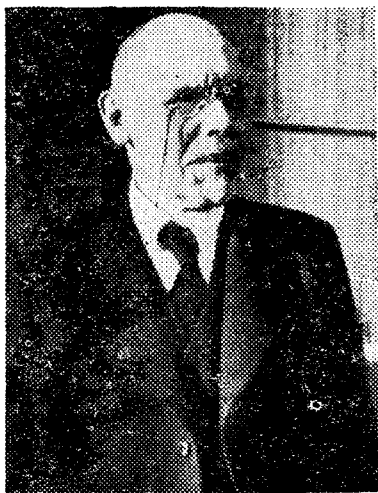
De norske medlemmer av Handelskammeret forela, såvidt erindres, spørsmålet om det kunne anses som bidrag til fienden for daværende regjeringsadvokat. Denne hadde intet å innvende, hvilket innebærer at også han anså landet som ikke værende i krig lenger etter 8.6. 1940.

Men, tenk at Helge Krog kunne være så enfoldig ikke å forstå den edle hensikt med hele tiltaket og tro, at penger og fortjeneste spilte noen rolle i denne forbindelse og at kammeret var en samling krigsprofitører.

Ut fra de edle motiver, som vi nu har fått greie på, burde vel de norske medlemmer av Handelskammeret og likesinnede få sine navn offentliggjort i forbindelse med jubileet, så de kan få den virak, som de har gjort seg så fortjent til. Listen er tidligere offentliggjort i dette blad. Dette såmeget mer, som det vel er hensikten med hele jubileet.

II

Fra franktirørene foreligger der intet svar. Deres militante hensikter ble av H. M.

Overlege Scharffenberg har i stor utstrekning avslørt historieforklærerne, men det tier man gjerne med nå.

Kongen betegnet som **borgerkrig**, hvilket tilkjennegir at Majestet heller ikke var av den oppfatning, at det som var avtalt i Trondheim, var en avtale om fortsatt krigstilstand. Det samme fremgår også av Majestetens advarsel mot handlinger, som kunne berettigede okkupasjonen til represalier mot befolkningen.

III

Der er etterhånden inntrådt det rene virvar m.h.t. å finne et grunnlag for at utrenskningen av antikommunister, kalt rettsoppgjøret, er i overensstemmelse med norsk rett, etterat de forsøk som hittil er gjort er fallt i fisk. På et hold faller man endog tilbake til utgangspunktet, at Quisling skulle ha foranlediget tyskernes «overfall» på Norge. Dette beror på uvitenhet om hvilke forhold det er, som leder til at en krigførende stat besetter et nøytralt område, hvor man ikke selv har tatt de fornødne skritt til å verge sin nøytralitet, som den etter Haagerkonvensjonen er pliktig til.

Det er den strategiske situasjon og frykten for omgående bevegelse fra motpartens side mot de svake punkter i enhver forsvarslinje-fløyene. Det er like uberegtighet å påstå, at Danmarks statsminister eller utenriksminister gjennom Rostockeravtalen bad tyskerne om å besette landet eller at Vestmaktene (mislykkede) forsøk på helt eller delvis å besette Norge, skyldtes en **anmodning** herom av utenriksminister Koht, selv om denne anså det for «den rette sia».

Der er ellers ting som tyder på, at der har foreligget en «rostockeravtale» over Nordsjøen også. F. eks. mot

(Forts. side 8)

Alexander Lange:

Mobiliseringen som uteble

5.

Oberst O. Munthe-Kaas sen. om «Regjeringens mobiliseringsordre 9. april 1940».

I en artikkel over 4 spalter i MORGENBLADET 20. april 1960 skriver obersten om dette tema som de impliserte ikke sees å tale sannferdig om — blant annet:

«I Norsk Rikskringkastings minneprogram sist 9. april fikk man atter høre at Regjeringen Nygaardsvold natt til 9. april 1940 beordret **alminnelig mobilisering**.

«Da, såvidt vites, enu ingen beriktigelse av dette er fremkommet, er det på tide å spørre offentlig: Hvorfor dukker denne usanne påstand stadig opp? Skal den tjene som en avlastning av Regjeringens fatale beslutning om bare å sette igang **delvis og stille mobilisering**? Skal skylden for all den usikkerhet og forvirring, som Regjeringens nøling og utilstrekkelige forholdsregler for landets forsvar voldt, søkes skjøvet over på de militære ledere, som dog fra 5. april så å si daglig tryglet om **alminnelig og åpenlys mobilisering**?»

Sannheten er at Regjeringen hin skjebnesvangre natt forsømt å kalle «mann av huse» til vern om nasjonens frihet og selvstendighet.

«La oss først få klart hva forskjellen er mellom de to nevnte mobiliseringsmåter.

I de mobiliseringsregler (i medfør av Kgl. res.) av 24. juli 1935 som gjaldt ved krigens utbrudd betydde: 1. **Alminnelig mobilisering** av Hæren: Reisning av dens samlede forsvarsstyrke og 2. **Delvis mobilisering**: Oppsetning på krigsfot av færre eller flere avdelinger, festninger m. m. i en eller flere landsdeler.

«Innkallingsmåten kunne være **åpenlys** eller **stille**:

1. Ved **åpenlys alminnelig mobilisering** skulle alle kunngjøringsmidler tas i bruk — kringkasting, post, telegraf, telefon, avertering og plakatooppslag. Bare på denne måte kunne øyeblikkelig fremmøte på mobiliseringsplassene oppnås.

2. Ved **stille mobilisering** ønsket man å unngå allmen oppmerksomhet. Bare det personell som skulle innkalles ble varslet, og det skjedde ved ordrekort i **posten** til hver enkelt mann. Dette var selvsagt en så sentvirkende innkallingsmåte, at den bare kunne brukes når tiden ikke var kostbar og ingen overhengende fare truet landets

integritet. Men i en situasjon som natt til 9. april, var ideen om en stille mobilisering utenkelig, ja, absurd, for fagmilitære. (Utøvet her. A.L.) For dem syntes en delvis og stille mobilisering å kombinere det slettet mulige alternativ. Istedet for en øyeblikkelig, solidest gjørlig mur, satte man opp et vaklende gjerde.

«Som unnskyldning for regjeringens medlemmene — bortsett selvfølgelig fra forsvarsministeren — har man hørt at de ikke kunne ventes å kjenne mobiliseringsreglene foran nevnte distinksjoner, men hvem skulle mer enn Regjeringen ha plikt til å være fortrolig med bestemmelsene? **Regjeringen alene kunne beslutte mobilisering av landets forsvarskrefter**, og en så viktig bestemmelse måtte hvile på sikre kunnskaper om konsekvensene. Hvert regjeringsmedlem må ha konstitusjonell plikt til å kjenne hovedreglene for mobilisering, slik at han — selv i et hastig sammenkaldt nattlig regjeringssamling — straks forstår rekkevidden av den utgående mobiliseringsordre og samtidig sitt eget ansvar for denne.

Til fremtidig beroligelse tilføyes at begrepene «**delvis**» og «**stille**» mobilisering ikke finnes i de nye mobiliseringsordrer av 15. 9. 1950 — et gunstig resultat etter sørgelig erfaring.

Regjeringens beslutning om delvis og stille mobilisering ble overbrakt generalstabssjefen (Rasmus Hatledal) 9. april mellom kl. 0300 og 0400 av forsvarsministeren, som personlig møtte i generalstabens. **De kraftige protester, som generalstabsjefen straks nedla mot den ineffektive mobilise-**

ringstype i en allerede krigsaktuell situasjon, må nødvendigvis være forelagt regjeringssamlingen. Detaljene fra møtets beslutning om ikke å imøtekomme generalstabens krav er ikke kjent, man vet bare at den delvise mobilisering av Hæren kun skulle omfatte 4 feltbrigader i Sør-Norge, inkludert de tjenestegjørende nøytralitetsvaktavdelinger. I Trøndelag og Nord-Norge skulle ingen mobilisering finne sted.

Fremdeles oberst O. Munthe-Kaas sen.: «— Hadde vår «forutseende utenriksledelse» den 5. april, da hærledelsen forlangte mobilisering på grunn av de foruroligende meldinger om et forestående tysk angrep på Danmark og Norge, (utøvet her A.L.) straks foranlediget **ALMINNELIG MOBILISERING**, ville den norske hær i første omgang kunne ha stillet ca. 60 000 mann under våpen, og de allerede oppsatte nøytralitetsvaktavdelinger ville fra sine forlegninger ha rukket frem i tide til truede landstigningspunkter til samoperasjoner med Sjøforsvaret og dets kystfestninger. Endelig ville de spesielle avsnittskommandoer på begge sider av Oslo

(Forts. side 6)

Selv da tyskerne hadde besatt alle nøkkelpunktene langs kysten ville ikke regjeringen gå til alminnelig mobilisering — da ville det forøvrig naturligvis ha vært forsøkt for en effektiv sådan. Generalstabens hadde vært klar over faren og hadde krevet mobilisering, men uten å møte forståelse hverken hos regjering eller konge.

Frankrike bak kulissene . . .

(Forts. fra side 1)

seg til motverge og det kom til så voldsomme sammenstøt mellom de to grupperinger at dekanen — som ellers var noe i retning av det vi her i landet forstår ved en «dagbladmann» — sluttelig måtte tilkalle politiet (antagelig fordi hans venstre-radikale kjeledegger ikke mestret situasjonen). Det kom til voldsomme sammenstøt mellom politiet og studentene og det hele endte med at universitetet ble stengt i ti dager.

La oss først se litt på forholdene i les **bidonvilles** (kalt så fordi de elendige beboelsesskur er bygget av oljedunker). I Frankrike har den umettelige storindustri og den evindelige jakt på øket levestandard — som i Storbritannia — ført til alvorlige raseproblemer. Man har nå i Frankrike ca. 3 millioner fargede fremmedarbeidere, deriblant 700 000 algerier. Det hører med til vanlig demokratisk hykleri med smukke talemåter om fargedes rettigheter i et hvitt land at de franske fremmedarbeidere utnyttes på det groveste. Det er ikke ualminnelig at 20—30 av dem bor sammen i kjellere og vindsløse rom. I en av de **bidonvilles** som ligger tett opp til Nanterre-universitetet har 1 000 nordafrikanere en eneste vannpost sammen med flere hundre portugisere fra en tilstøtende brakkeby.

I dette land som altså nå rystes av raseproblemer og studenteruroligheter sier det seg selv at grunnen begynner å skjelve under gaullistene. De politiske forhold polariserer seg mere og mere i på den ene siden venstre-radikale grupperinger og på den annen side høyre-radikale og nyfascistiske. Det er ikke i første rekke alminnelig partipolitisk uro som preger Frankrike, men de enkelte samfundsklasser som griper til «utenomparlamentariske metoder» (slik som vi også har fått føling med her hjemme og som partipolitikere synes å stå maktesløse overfor). Det gjelder bl. a. studenter fra begge ytterfløyer (selvom det er etablert en slags våpenhvile ved Nanterre-universitetet), de små kjøpmenn og håndverkerne, bøndene og Bidonville-proletariatet. På venstre fløy bekjemper maoister, trozkister, nyanarkister både «the Establishment» og det kommunistiske byråkrati, og på høyre fløy bekjemper nyfascister, ny-poujadister og andre selve samfundstruk-

turen, statsmakten — og delvis også skattemyndighetene.

Vi nevnte i en tidligere artikkel den nyfascistiske studentorganisasjon «Ordre Nouveau» (Ny Orden) og det møte den hadde planlagt med deltagelse av innbudte representanter for den nyfascistiske MSI i Italia, den spanske Falang og det tyske nasjonaldemokratiske parti. Møtet ble forbudt av myndighetene, men ble likevel god propaganda for organisasjonen på grunn av all blest omkring møtet. Beslektet med «Ordre Nouveau» er organisasjonene «Restauration Nationale» og «Mouvement Jeune Revolution», som tilsammen har noenlunde samme antall medlemmer som «Ordre Nouveau». Til det ytterliggående høyre må også regnes den merkelige organisasjon «Bethar», som består av fanatiske Israel-tilhengere, som bekjemper Frankrikes politikk i Midt-Østen. De nyfascistiske studenter utgjør etter hva det opplyses hele 10 prosent av den samlede franske studentmasse og ca. 30 prosent av pariserstudentene.

Nypoujadistene

Et karakteristisk trekk i fransk politikk er ellers de sammenslutninger av skuffede, skatteplagede småkjøpmenn, håndverkere og bønder og disse er spesielt farlige for gaullistene eftersom de nettopp dannet hovedmassen av partiets velgere. Det er i første rekke bevegelsen CID (Komiteen til informasjon og forsvar for småkjøpmenn og håndverkere) som har vakt oppmerksomhet på grunn av de demonstrasjoner og protestaksjoner den har gjennomført. Leder er kafeverten Gerard Nicoud. Bevegelsen har bl. a. gått til aksjon mot skattekontorer og ødelagt arkivene der. Man bortførte også Lyons viceborgermester og to politibetjenter. De ble riktignok senere frigitt igjen, men viceborgermesteren, som ble overrasket sammen med en veninne i en bil, mistet ikke bare ansikt, men også sine bukser, som kidnapperne fjernet. Nicoud ble arrestert, men løslatt igjen ved årsskiftet.

Småkjøpmennene har reist seg mot supermarkedene, sentraliseringen av handlen, som betyr lukning av ca. 300 småbutikker hver dag, de stadig høyere priser som gjør fortjenesten mindre, og mot skattetrykket, som snart er like ilde i Frankrike som i Norge.

Efterdønninger etter OAS

Fremdeles merker man også i Frankrike efterdønningene etter OAS, den hemmelige franske hær som under og etter Algerie-krigen nesten bragte Frankrike ut i åpen borgerkrig. Et av de store navn fra dengang, den nå 36 år gamle Jean-Jacques Susini sitter for tiden arrestert i Marseilles tiltalt for bankrøverier, plyndring av supermarkeder o. l. Det har naturligvis politisk bakgrunn. Susini og hans «bande» forsøker å skaffe midler til å bygge opp igjen en politisk bevegelse som skal være en fortsettelse av OAS.

Susini, som var en kjent og begavet politiker med store fremtidsmuligheter, ble innviklet i striden omkring Algerie og ble betraktet som hjernen bak den nominelle leder av OAS, general Salan. Han drømte om et fransk diktatur etter mønster av de katolske diktaturer i Spania og Portugal og fortsatte altså å arbeide på å skape et høyre-ekstremistisk parti på ruinene av OAS. I 1966 ble han dømt til døden in absentia for å ha planlagt å myrde de Gaulle med bomber anbragt i en blomstervase på en tribune hvorfra generalen talte i august 1964. Samtidig ble hans nære medarbeider, Gilles Buscia, dømt for deltagelse til 20 års fengsel. Han ble imidlertid løslatt i 1968 under et alminnelig amnesti. Nå er altså Både Susini og Buscia arrestert som «gangsterledere». Susinis tilhengere består hovedsakelig av tidligere fallskjermssoldater og OAS-medlemmer.

Det er nok all grunn til å være enig med BERLINGSKE når det slutter artiklen slik: «Det franske samfunn og det franske sinn preges i dag av ekstreme synspunkter og eksalterte reaksjoner, som kan fremkalle en eksplosjon.»

Og president Pompidou har nok litt av hvert å tenke på etter hjemkomsten fra USA, hvor han jo også kom bort i utenomparlamentariske demonstranter og urostiftere.

Blant annet volder også forholdet til Israel og sterke antisemitiske strømninger bekymring på gaullistisk hold. Den franske avis Le Monde angrep nylig den israelske utenriksminister Abba Eban for uttalelser i retning av at franske jøder hadde forpliktelse overfor Israel. I samme forbindelse uttalte utenriksminister Schuman at det ikke kunne tolereres at franske jøder «viste tegn

Mobiliseringen som uteble - - -

(Forts. fra side 5)

fjorden ha vært på plass.

Disse viktige infanterikommandoer skulle sammen med fortene i Ytre Oslofjord hindre fiendtlig landstigning innenfor linjen Larvik—Fredrikstad. Da Regjeringen i sin mobiliseringsordre «glemte» disse så overordentlig nødvendige forsvarsledd, måtte kommanderende general på eget ansvar gi ordren. Men den kom selvsagt for sent, akkurat som ordren om å minelegge f. eks. DRØBAKSUND.

Når bortsees fra at Regjeringens ordre om delvis og stille mobilisering kom i 11., for ikke å si 12. time, og derfor allerede hadde forspilt landets sjanser for en kraftsamling selv av fire feltbrigader, (Utthet A.L.) så må det være klart at Regjeringens beslutning i beste fall villet samlet ca. 22 800 mann, mot de til rådighet stående 60 000 mann i første omgang.

Hvorledes utenriksministeren med sitt spesielle ansvar i denne sak kunne la offentligheten hin morgen tilflyte den kunngjøring at Regjeringen hadde beordret alminnelig mobilisering er uforståelig. Denne ukorrekte meddelelse til nasjonen bør ikke oftere gjentas uten et tilføyet korrektiv om at den var både forvirrende og feilaktig», slutter oberst Munthe-Kaas sin artikkel. Han skrev om det samme tema på første side i Morgenbladet under Løbergsaken . . . Hvorfor har man ikke forsøkt å påstempe obersten «historieforfalskning»?

HISTORIEFORFALSKNING

Under denne overskrift skrev FARMAND, som i en sannferdig omtale av mobiliseringsspørsmålet har vist rak rygg, bl.a. dette 23. april 1960:

«Den 9. april 1960 ble en dag i stil med 9. april 1940. Det ble en dag uten verdighet. Det er høyst naturlig at

på dobbeltsolidaritet». En gaullistisk deputert fulgte opp ved å si at «disse mennesker må velge mellom å leve i Frankrike som franskmenn eller utlendinger.» Det er til og med fra gaullistisk side fremsatt bemerkninger om at jødiske statsembetsmenn burde betraktes som «sikkerhetsrisiko» og holdes borte fra hemmelighetsstemplet materiale.

Det er altså all grunn til å ha oppmerksomheten rettet mot det ulykksalige Frankrike som så lett blir offer for anarki og oppløsning.

jubileumsregjeringspartiet ikke liker å minnes det som skjedde for tyve år siden, men det går ikke an at myndighetene tilslører fakta og nu — som dengang — forsømmer å gjøre sin simple plikt.

«9. april» er blitt et begrep. Det var skjendselens dag, men også dager som betegner nasjonal skam skal «minnes» på verdig vis. Den oppvoksende slekt — og kommende slekter — må få vite hva som skjedde, og hvorfor det skjedde. Det er den eneste måte vi kan sikre oss gjentagelser i fremtiden.

«Kringkastingsprogrammet om aftenen var en falsk og skjev forestilling. Herr KOHT slapp til, med sin apologia pro vita sua, for Gud vet hvilken gang. Halvdan Koht bør på en slik dag tie helt og holdent stille; det er en uforkammethet mot Norges ungdom — hvorav så mange fikk bøte med livet som følge av herr Kohts manglende innsikt og vilje til å forstå — å kjøre enda en gang den gamle platen om det «uforutsette» som inntraff . . .

«Vi må få hederlig historiskrivning på dette område snart, og ikke forvridde solstrålefortellinger om at Regjeringen den gangen gjorde hva den kunne. Poenget er nemlig: den kunne ikke.»

Enstemmig og full frifinnelse av OBERST STEEN

Fra NATIONENS referat 25. sept. 1947:

«Krigsretten for Østlandet avsa igår dom i saken mot oberst Steen. Dommen var enstemmig og lød på full frifinnelse . . .

I domspremissene heter det bl. a.:

« — — En var på den tiden ikke innstilt på «den brente jords taktikk», (!) og en ble først senere klar over den moralske betydning enhver motstand hadde. Tiltalte hadde dessuten hørt at det var forhandlinger i gang mellom regjeringen og tyskerne, og dette sammen med ordren om stille mobilisering med første mobiliseringsdag 11. april var egnet til å inngi tvil om det skulle kjempes eller ikke.»

«Retten finner at det er meget beklagelig at daværende oberstløytnant BEICHMANN ikke kom fram til IR3 med sin ordre.»

MOBILISERINGEN SOM UTEBLE

Av Oberstløytnant Einar M. Hauglie

Oberstl. Einar M. Hauglie skrev i AFTENPOSTEN 9. juli 1965 blant annet:

« — — Den bitterhet som

Legenden om des tyske overfall . . .

(Forts. fra side 1)

at forsvaret i Nürnberg ikke slapp til med noen av de avgjørende dokumenter fordi England gjorde opphevelser. Imidlertid er det nå utkommet en interessant bok i Tyskland: «Die Nürnberger Geschichtsentstellung», som legger frem dokumenter og vitneutsagn som ikke kom frem i forbindelse med «dommene» i Nürnberg». Og det er vel kanskje fra de redigerte og manipulererte referater fra denne store rettskomedie general Lindbäck-Larsen også har hentet sitt historiesyn?

Den nevnte bok har som undertittel «Quellen zur Vorgeschichte des 2. Weltkriegs aus den Akten der deutschen Verteidigung» og den gir ytterst interessante avsløringer når det gjelder en lang rekke av de påstander som en har hjernevasket verden med siden 1945. Blant annet har boken også et avsnitt om tyske stridskrefters «Einfall» i Norge og Danmark. De opplysninger som der fremlegges stemmer ikke meget med den norske generals.

Når det gjelder de vestalliertes planer mot Skandinavia heter det i boken bl. a.:

«Allierte planer mot Skandinavia fra mai 1939: Forsvaret hadde bedt om aktene fra det britiske admiralitet fra mai 1939 til april 1940 i forbindelse med tema-

Nei intet skjedde. Torpedobatteriet hadde ligget der i årtier, men det var IKKE BESATT 9. april. En bitrene pille er det vel neppe budt en kystartillerist å svelge.

Det har vært anført at utgangen på en norsk forsvarskamp måtte bli nederlag fordi tyskerne var overlegne i luften. Dertil er kort å anføre:

Oscarsborg hadde 9. april i flere timer vært utsatt for heftig luftbombardement. Da en tysk offiser senere kom til og foreslo fellesbegravelse av de døde fra «Blücher» og fra festningen, kunne kommandanten svare at han hadde ingen døde, bare en mann lett såret.

Og — og det er det avgjørende skille mellom mobilisering og ikke mobilisering — ved mobilisering ville alle flyplasser være sperret av sten- og sandlastede lastebiler. Det fly som forsøkte å lande ville ubehjelpelig havarere. (Resultat: Neppe en tysker ville komme levende ned på norsk jord fra luften.)»

(Fortsettes)

et forberedelsen til landsetting i Skandinavia og Finland. Andragendet var blitt godtatt av retten, men ble avvist av Foreign Office. Herom ble Raeders forsvar underrettet av militærrettens sekretariat på denne måte: «Med hensyn til Deres ansøking om det britiske admiralitets akter vedrørende tidsrummet fra mai 1939 til april 1940, behandlende planene og forberedelsene til en militær inngripen av de allierte i Skandinavia og Finland, gjør utenriksdepartementet følgende bemerkninger: 'Alle planer, forberedelser og forhandlinger som kan være tatt i betraktning med hensyn til dette, har aldri blitt omsatt i handling, da Hans Majestet's regjering besluttet ikke å intervenere i Skandinavia, bortsett fra om tyskerne først intervenerte eller om den ble tilkalt av de skandinaviske stater, en tilkallelse som imidlertid aldri har utgått. Like overfor disse kjennsgjæringer er Hans Majestet's regjering ikke i stand til i dette tilfelle å avvike fra dens generelle regel om at akter av denne natur ikke kan fremlegges og offentliggjøres.'»

Usannheten i denne påstand av den britiske regjering kunne ikke bevises av forsvaret da seierherrene hadde tatt de tyske dokumenter som bytte og nektet å utlevere dem. Dette er imidlertid kjennsgjæringer (sammenlign Churchills Memoarer I, 2): Den 12. 9. 1939 Churchills memorandum: Plan «Katharina»: Inntrengen i Østersjøen, mål: Beherskelse av Østersjøen, avskjæring av jernmalmen fra Skandinavia. Den 19. 9. 1939 Churchills memorandum angående avskjæring av den tyske malmtilførsel over Norge. Den 29. 9. 1939 Churchills memorandum om chartering av norsk skipsrom og plan for minelegging av norsk territorialfarvann. Overensstemmende med dette planla England allerede under Polenfelttoget militære operasjoner i Skandinavia, som så senere også delvis ble gjennomført.

Rosenberg om Quislings bekymringer

Rosenberg, som ble bebredet at «ideen om å angripe Norge» stammet fra ham og Raeder, erklærte om sitt bekjentskap med nordmannen Quisling: «Jeg lærte Quisling å kjenne i året 1933, da han besøkte meg og jeg hadde en samtale med ham på 20 minutter — I hele

seks år så jeg ikke Quisling igjen — før han i juni 1939, da spenningen i Europa hadde tilspisset seg, oppsøkte meg og la frem sine bekymringer over Norges stilling ved en eventuell konflikt. Han sa at det var å befrykte at Norge da ikke mer ville forbli nøytralt, at hans fedreland under disse omstendigheter ville bli besatt i nord av sovjetrussere og i syd av tropper fra vestmaktene.»

Også Raeder hadde en samtale med Quisling, som han holdt foredrag om hos Hitler 12.12. 1939. Raeders opptegnelser herom lyder: «Q., tidligere krigsminister — gjør et pålitelig inntrykk, beretter: Stemningen i Norge meget sterkt innstillet mot Tyskland, som følge av konflikten Finland—Russland i enda sterkere grad enn før. Englands innflytelse meget stor, fremfor alt gjennom stortingspresident Hambro, — som for tiden er allmektig i Norge. Avtale mellom England og N. med hensyn til besettelse av N. foreligger etter Q.s overbevisning.»

Om tyske planer fra oktober 1939 av erklærte Raeder: «De første samtaler om spørsmålet Norge mellom Hitler og meg var 10. oktober 1939 og skyldtes meg. Grunnen var at vi gjennom vår etterretningstjeneste ved formidling av admiral Canaris i de siste uker av september fikk forskjellige etterretninger om at engelskmennene hadde til hensikt å besette støttepunkter i Norge. Jeg husker at admiral Canaris en gang etter at det var innløpt forskjellige slike etterretninger, selv kom til meg — noe han bare gjorde i viktige tilfeller, og holdt et samlet foredrag for meg i overværelse av min stabssjef om de foreliggende meldinger. Det dreiet seg herunder stadig om flystøttepunkter og støttepunkter i Syd-Norge. Nevnt ble alltid Stavanger med flyplassen Sola og som regel også Trondheim, leilighetsvis også Kristiansand — Generaladmiral Carls, som var sjef for Marinegruppe Nord — hadde åpenbart fått lignende etterretninger — Jeg hadde til da ennå ikke beskjeftiget meg med Norges-spørsmålet.»

Raeder uttalte seg så om innholdet av sitt foredrag hos Hitler den 10. 10. 1939: «I mitt foredrag hos der Führer nevnte jeg først de etterretninger som forelå hos oss. Derefter skildret jeg de farer som ville inntre for hele vår krigføring gjen-

nom opprettelse av britiske støttepunkter på den norske kyst — Hvis engelskmennene spesielt besatte støttepunkter i Syd-Norge, så kunne de derfra beherske såvel Østersjøinnløpene som også vår sjøkrigsføring fra den tyske bukt — Videre kunne de fra sine flystøttepunkter i Norge også — true — våre flyveres operasjoner. Videre kunne de fra Norge av utøve et sterkt trykk på Sverige, som ville ytre seg ved at malmtilførselen fra Sverige ble hindret eller gjennom rent politisk påtrykk ble stoppet. Sluttelig kunne de også fullstendig lamme malmtilførselen fra Narvik til Tyskland, og det er kjent i hvor høy grad Tyskland var avhengig av malmtilførsel fra Sverige og Norge — Vi har senere erfart at slike drøftelser også foregikk — om å angripe og å ødelegge malmgrubene i Luleå — Alle disse farer kunne bli krigsavgjørende — Jeg gjorde altså på dette tidspunkt intet forslag om at vi skulle besette Norge eller støttepunkter der, men jeg gjorde — min øverstkommanderende for Wehrmacht oppmerksom på en alvorlig fare som vi eventuelt måtte gripe til nødverge mot». — «Hitler hadde ennå ikke befattet seg med dette spørsmål — Han sa at han ville tenke over spørsmålet.» — «Det var i september korvettenkapitän Schreiber først ble utnevnt til hjelpeattaché og derefter til marineattaché i Oslo, og han sendte meg i denne tid på samme måte som etterretningstjenesten ytterligere meldinger — om eventuelle landsettinger av engelskmennene.»

En beediget erklæring fra korvettenkapitän Richard Schreiber ble fremlagt som dokument Raeder 17. I den het det: «Siden høsten 1939 løp det inn informasjon til det tyske gesandtskap i Oslo, som trakk i tvil den norske regjeringens hensikt om å forbli nøytral. Således ble det i norske handelskretser snakket om at det norske rederforbund med fortrolig tilslutning av den norske regjering hadde chartret bort for lang tid norsk tankskipsrom (ca. 1 000 000 tonn) som var krigsviktig for England til engelske skipsfartskretser. — En avgjørende bekreftelse fikk krigsmarinen om våren (jeg tror i februar) 1940 — Vinteren 1939—40 konkretiserte meldingene seg om spionasjeoppdrag fra den engelske og franske etterretningstjeneste — med den hensikt å utforske landingsmuligheter og havnekapasiteter, lastevne til norske jernbaner, bredde og høyde av tunneller

(Forts. side 8)

ennu brenner i en og som påny er vekket tillive ved 25-årsminnet om 9. april 1940 gjør det nødvendig en gang for alle å få naglet urokkelig fast at det kaos som Nygaardsvoldregjeringen kastet landet ut i skyldtes denne regjeringens vegring ved å mobilisere. Regjeringens ansvarlige faglige rådgivere, generalstabsjefen oberst (Rasmus) Hatledal og kommanderende general Laake gikk 5. april 1940 til forsvarsministeren og krev mobilisering, men uten resultat. **Og i Stortingsmøte 8. april etterlyste MOSEID mobilisering, hvortil statsminister Nygaardsvold svarte at han var «for gammel politiker til å la seg belære om utenrikspolitikk av herr Moseid».** (Uthevet her A.L.) Dette skjedde få timer før hele hans utenrikspolitikk braste sammen over hodet på ham og han selv og hans regjering befant seg på flukt, jaget som fredløs fra Oslo til Tromsø.

En mobilisering iverksatt da generalstabssjefen og kommanderende general krevet den danner det klare, skarpe skille mellom et land med alle dets statlige organer og institusjoner i normal funksjon og det kaos Nygaardsvoldregjeringen kastet landet ut i. (Uth. A.L.)

En alminnelig mobilisering med den foreskrevne klokke-ringning fra kirkeårnene ville kalt hele folket til våpen og gjort det uomtvistelig klart at dette er forberedelse til kamp (Så sent som aftenen 11. april visste ikke Hærens overkommando om det skulle kjempes eller ei.)

En mobilisering ville bragt alle festningers besetninger opp i full styrke, alle minefelter på plass, sjø- og landbevakning på plass etter planene. Her er bare nevnt festningene, fordi de var førstelinjes enheter og de hurtigst mobiliserbare enheter.

Landet over ville alle omhyggelig utarbeidede mobiliserings- og forsvarsplaner blitt til virkelighet og skapt et funksjonsdyktig og kampberedt forsvar, selvom det umulig kunne bli sterkt etter så mange års forsømmelser.

Med alle kystfestninger mobilisert ville neppe en tysker være kommet levende iland på Norges jord.

Om dette er en realistisk vurdering kan enhver dømme om ved å lese følgende uttalelse fra en offiser ombord på en av de tyske kryssere som forserte innløpet til Bergen og skulle passere torpedobatteriet på Kvarven:

«Hjertet sto stille, alle holdt pusten, katastrofen måtte komme. Intet skjedde.»

Legenden — —

(Forts. fra side 7)

på Narvikbanen, noe som pekte mot innlasting av tungt krigsmateriell til Sverige, beliggenheten av land- og sjøflyplasser i Norge. De alliertes hensikter om å lande i Norge og å sperre malmtilførselen til Tyskland med våpenmakt ble bekreftet, og mobiliseringen av det franske alpekorps for innskipning og vinterkrig ble meldt og — — bragt i forbindelse med landingshensikter i Narvik. Disse etterretninger ble så meget smerteligere registrert av det tyske gesandtskap, som det forelå klare utvisninger fra det tyske utenriksministerium om fra tysk side å respektere Norges nøytralitet spesielt omhyggelig, — — Det etter hva jeg husker allerede høsten 1939 bestående skyteforbud for den norske marines kyst- og flakbatterier ble forklart med overføringen av engelske fly til Finland. Det kom ingen innsigelse fra den tyske krigsmarines side skjønt det forelå en åpenlys nøytralitetskrenkelse.»

Den 30. 11. 1939 begynte den sovjetrussiske angrepskrig mot Finland. Folkeforbundets hovedforsamling vedtok 14. 12. 1939 enstemmig en resolusjon hvori det het: «Folkeforbundets fastslår at Sovjetsamveldet gjennom angrepet som det har rettet mot Finland, har handlet i strid både med sin politiske særavtale med Finland og med Folkeforbundspaktens artikkel 12 og Pariserpakten.» Sovjetsamveldet ble så 14. 12. 1939 utelukket fra Folkeforbundet. Bemerkesverdige er det at Folkeforbundet beskyldte Sovjetsamveldet for å ha brutt Briand-Kellogg-pakten av 27. 8. 1928.»

*

I tilknytning til det som foran er anført om Quislings forhold, må det understrekes at en lang rekke fremtredende nordmenn hadde lignende samtaler med vestallierte statsmenn og ga ikke bare disse militære opplysninger, men bedrev direkte spionasje.

Vi skal i senere artikler se nærmere på opplysningene i denne interessante bok om det Nürnbergdomstolen ikke fant det opportunt å legge frem fra forsvarers side og å la verdensopinionen få rede på. Med den følge at norske generaler fremdeles ikke har forstått eller villet forstå det som virkelig foregikk.

*

Omhandlede bok: Gerhard Brennecks «Die Nürnberger Geschichtstentstellung. Quellen zur Vorgeschichte und Geschichte des 2. Weltkriegs» kan ellers bestil-

TURNER-ESS MED KLART HODE

DAGBLADET er skuffet over vår toppturner Åge Storhaug, hvis fjær en ellers så ofte har smykket seg med. Storhaug synes ikke man skal blande sammen idrett og politikk og det er naturligvis ikke akseptabelt for DAGBLADET — bortsett fra når det gjelder de kommunistiske diktaturer. «Jeg er verken for eller imot regimet i Sør-Afrika», sier Storhaug til bladet. «I hvert fall mener jeg at om jeg deltar i Sør-Afrika er det noe som vedkommer meg og ikke andre. Jeg må da selv bestemme hvor jeg skal delta.» Ellers gir han også klart ut-

Fra skanse til skanse

(Forts. fra side 5)

viljen mot å mobilisere og den manglende sådanne.

Planer for muligheten av slike tiltak som å besette nøytralt område foreligger årevis i forveien i enhver generalstab av noen betydning og holdes til enhver tid ajour. Tildels blir de endog innøvet i fredstid. Jfr. det som for tiden skjer i Middelhavet og rundt Norges grenser tillands og tilvanns. Skulle Norge få «besøk» der nord fra naboene i Øst, så ville det være like tåpelig å skyte skylden på det norske kommunistpartis formann, selv om han skulle anse det «for den rette sia», som det er å beskyldte Quisling for å ha foranlediget den tyske okkupasjon av Norge.

Quislings virksomhet under okkupasjonen gikk ellers ut på under innbitt kamp med rikskommissar Terboven å gjennomføre Stortingets og regjeringens Elverumsvedtak. Herunder måtte han sørge for i fornøden grad å ha Hitlers øre. Resultatet herav var altså bedre her enn i andre tyskokkuperte land.

En dansk røst graver opp igjen «Det kongelige nei», forhåpentlig ukjent med at dette NEI forlengst er avslørt som **historieforskning** (av overlege Scharffenberg). I og for seg er dette et eksempel på, at et profesorat i historie ikke gir noen garanti mot historieforskninger eller forsøk på så-

les gjennom FOLK OG LANDS BOKTJENESTE. Prisen er kr. 55,- innbundet + eventuelt porto og gebyr hvis boken ikke betales ved bestilling.

trykk for sin innstilling til hele problemet ved å anføre at «Når det gjelder Sør-Afrika og støtte av deres apartheid-politikk er det lett nok å kritisere, men de fleste er ikke kompetente til å kritisere». Det hadde vært bra om for eksempel kringkastingsjefen hadde vært like klar i hodet.

*

ALVORLIG BAKGRUNN

Når man iakttar den lett-sindige måte Norge går frem på ved nå også å sjiknere Hellas ut av NATO, skulle man nesten tro at statsledelsen direkte var overtatt av Warzavapakten. Det faktiske forhold er jo som kjent at Hellas er en hovedhjørnestein i NATO-forsvaret i Middelhavet. Øverstkommanderende for USA's sjøstridskrefter i Europa, admiral Waldemar Wendt, sa nylig at Sovjetsamveldet nå arbeider beslutsomt på å få en ledelse også hva sjøstridskrefter angår og å bryte NATO-ledelse på alle verdenshav. «Den svømmende russiske bjørn» truer NATO alvorligere enn man i Vesten (og spesielt i Norge) oppfatter, sa admiralen. I løpet av de siste ti år har Sovjetsamveldet utviklet seg fra «et

danne. Dette gjelder også andre politisk infiserte vitenskaper, ser det ut til.

V

Hvor lenge skal det vare til det etterlyste alminnelige folkevett setter tingene på plass? Politikerne har hittil ikke evnet det, nærmest tvertom. De går omkring sannheten som katten om den varme grøten. Det er også tilfelle på annet hold, hvor man burde kunne vente noe annet. Der synes å herske den samme mangel på moralsk mot som på alminnelig folkevett. Ikke engang Kristelig Folkeparti, hvis eksistensberettigelse det er å fremme den kristne etikk, dvs. å fremme sannheten selv om den ikke smaker, har vist noe tiltak i den retning.

«Den varme grøten», det er den hemmeligholdte «traktat» med Moskva om utrenskning av alle antikommunister i Norge med den farligste av dem, Quisling, i spissen. En vakker dag blir nok hele grøtfatet veltet — av en utlending. De har begynt å velve.

Olaf Holm

maritimt intet til en betydelig sjømakt». Overfor de 1216 USA-sjøenheter, står nå 1600 moderne sovjetiske.

*

HEMMELIG MØTE AV INTERNASJONALISTENE

I slottet i Val Duchesse ved Brussel har det under forsete av Pittermann funnet sted et todagers hemmelig møte av den sosialistiske internasjonale. Det deltok utsendinger fra alle sosialistiske partier i Europa og — i Israel. Den tyske Herbert Wehner (gammel kommunist) ga beretning om «fremskrittet i østpolitikken» og fant understøttelse hos så å si alle de delegerte. Sveitseren Bringolf var den eneste som tok visse forbehold. Den israelske delegerte Srie Eliav advarte mot den antizionistiske propaganda i Sovjetsamveldet. Den britiske innenriksminister Callaghan fant denne utvikling høyst forroligende og anbefalte den til spesiell oppmerksomhet hos den sosialistiske internasjonale.

*

BEDRE Å ARBEIDE!

Den franske ministerpresident Chaban-Delmas, som i annen verdenskrig var den yngste «partisangeneral»

For ungdommen

(Forts. fra side 4)

De som går inn for utradering av alle raser, beskylder sine motstandere for å være rasehatere. Problemstillingen er her stilt fullstendig på hode. Det er jo de som går inn for utslettelse av enhver rase, det være seg hvit eller svart, som er rasehatere.

Argus

*

LSD-DESERTØRER

Sverige er det land i Norden som har de fleste narkotikamisbrukere. Der får de som vil, kjøpe alt fra hasj til LSD. Nå viser det seg under opprullingen av den hittil største LSD-liga i Norden, at det er farvede amerikanske desertører som står bak organisasjonen. Det opplyses fra svensk hold at av de ca. 400 desertører som oppholder seg i landet, er 120 dømt for en eller annen forbrytelse! Så det svenske folk er sikkert overlykkelige over å ha slike lovlydige mennesker blant seg.

man kjenner til, trakk seg nylig i vrede tilbake fra den franske forening for motstandskjempere. Regjeringsjefen vegret seg for å opphøye 8. mai til nasjonaldag til minne om det tyske nederlag. Han erklærte at det var viktigere å arbeide enn å feste. Likevel planlegger naturligvis den røde koalisjon rundt omkring i landene — og naturligvis også i Tyskland! — allehånde festligheter til minne om det tyske nederlag som bragte Europa slik fred og velsigelse.

*

USA OG SPANIA

Norske toppdemokrater vil med bestyrtelse erfare at USA's militærflyvere, som hittil har trent over den libyiske flyplass Wheelus fremtidig skal forlegge sine skyteøvelser til området ved den spanske flyplass ved Saragossa. Denne politisk og militært interessante opplysning stammer fra amerikanske militærhold i Tyskland. Den spanske regjering har gått med på denne ordning for et nærmere bestemt tidsrom, men det heter i avtalen uttrykkelig at det kun gjelder USA's flyvåpen og ikke andre NATO-staters.

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.
Telefon 33 49 00

ANNELIESE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementpriser:

Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 30,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår.

Bruk postgiror.: 16 450
Løssalg kr. 2,—

Utgever A/S FOLK OG LAND